

— Бојане, отговори Святославъ, азъ ще ъж отърва отъ гръцко-то робство. Борисъ ще сѣдне пакъ на прѣстол-атъ.

— О, ако бы была ти съ братия-та си въ робство у Гръци-тѣ, азъ быхъ трамалъ, доде ты побѣдишь. Чи кой може да стои срѣщу Бога и срѣщу тебе, Святославе?

— А къде н ти? извика Святославъ.

— Къде? бръзай да идемъ да ъж отървемъ! Земи дружинѣ съ себе-си, и Боже помози, утрѣ вечерь ще съборимъ стѣны-тѣ на тъмницѣ-тѣ и', дето ъж н заключилъ прокляты комитопуль.

Святославъ като чу това, не може да дочака доде съвне, той-зи часъ заповѣда на стражѣ-тѣ си да въсѣдне коник-тѣ, и като вѣтъръ ся понесе слѣдъ Бојана и Мавреня къмъ шуменскѣ-тѣ провалѣ.

День и ноцъ припускахѣ коник-тѣ безъ да починѣтъ, а надвечеръ Маврень рече:

— Стойте! сега смъ близу, коник-тѣ ся уморихѣ, нека си починѣтъ, а ны да ся егласимъ що да чинимъ, не можемъ призе кулѣ-тѣ со силѣ, стѣны-тѣ и' сѣж высокы, доклѣ ся иска-теримъ на тѣхъ урманска-та стража ще иско-